

POSTANOWIENIE

15 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 15 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.U.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rozwoju i Technologi
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na skutek skargi kasacyjnej A.U.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 9 grudnia 2022 r., I ACa 848/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego 5 400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie
w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia powodowi odpisu postanowienia do
dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą, drugą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 i z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07 - nie publ.).

Skarżący przedstawił wątpliwości ujęte w pytaniach: „czy w zakresie zaliczania przez wierzyciela sumy uzyskanej egzekucji w zakresie regulowanym art. 1026 § 2 k.p.c., w sytuacji, gdy przekazywana suma nie pokrywa całości dochodzonych należności objętych egzekucją, pierwszeństwo uzyskuje sposób ich określenie co do wysokości w planie podziału, czy treść tytułu wykonawczego, na podstawie którego toczona jest egzekucja i to niezależnie od tego, czy do planu podziału wniesione zostały zarzuty?; czy w zakresie zaliczania przez wierzyciela sumy uzyskanej z egzekucji w zakresie regulowanym art. 1026 § 2 kpc, w sytuacji, gdy przekazywana suma nie pokrywa całości dochodzonych należności objętych egzekucją, pierwszeństwo uzyskuje sposób ich określenia w planie podziału nie uwzględniający zasad pierwszeństwa wynikających z art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c., czy zasada pierwszeństwa wynikająca z art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c., nawet w przypadku, gdy do planu podziału nie zostały wniesione zarzuty?; czy w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego możliwe jest korygowanie sposobu zaliczania przykazywanych kwot wskazanego w planie podziału do zgodnego z art. 1026 § 2 k.p.c.?”.

Zdaniem skarżącego, w sprawie występuje również potrzeba wykładni art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień 15 stycznia 2010 r., art. 1024 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 1026 § 2 k.p.c., w szczególności w zakresie tego — jaki skutek dla ustalenia prawidłowo kwot podlegających zaliczeniu według art. 1026 § 2 k.p.c. ma ewentualna nieprawidłowość planu podziału sumy z egzekucji (zwłaszcza w zakresie prawidłowo ustalonej wierzytelności podlegającej zaspokojeniu i ujęciu w planie podziału) i ewentualne naruszenie uprzywilejowania niektórych wierzytelności na podstawie art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień 15 stycznia 2010 r.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie. Skarżący, poza przedstawieniem przytoczonych wątpliwości, nie zaprezentował stosownego wyводу prawnego i nie dokonał analizy orzecnictwa, z której wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności. Nie jest rolą Sądu Najwyższego

domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04, nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi jednak treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o zasadności tego twierdzenia. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.M.)

[a]